

1. Να δώσετε έναν διαφορετικό τίτλο στο βιβλίο δικαιολογώντας τον.

« ΜΙΑ ΤΑΡΑΓΜΕΝΗ ΕΦΗΒΕΙΑ ».

Ανάμεσα στους πολλούς τίτλους που μου ήρθαν στο μυαλό θεωρώ ότι αυτός είναι ο καταλληλότερος. Με μόνο μια φράση μας δίνει να καταλάβουμε για τι είδους βιβλίο πρόκειται, ενώ παράλληλα μας κρύβει κάποια γεγονότα και στοιχεία, για να είναι πιο ενδιαφέρον. Με λίγα λόγια καταλαβαίνουμε πως το βιβλίο μιλάει για έναν έφηβο αλλά δε μας αποκαλύπτει το φύλο του. Ακόμα, μας φανερώνει ότι θα αντιμετωπίσει κάποια προβλήματα, όμως δε μας αναφέρει από πού προκλήθηκαν ούτε αν θα έχει αίσιο τέλος η ιστορία. Για τους παραπάνω λόγους ο αναγνώστης παρακινείται να αρχίσει αμέσως το διάβασμα ...

2. Συνεχίστε την ιστορία δίνοντας ένα δικό σας τέλος. (σελ. 208)

Πάντα, όταν έφευγα για το σχολείο, η Φάρμουρ με πήγαινε ως την πόρτα και περίμενε ώσπου να στρίψω στη γωνία. Δε με φιλούσε, ούτε τη φιλούσα! Σήμερα όμως με κράτησε από τα μάγουλα και μου χάρισε ένα ζεστό φιλί στο μέτωπο. Ήταν η πρώτη φορά που το έκανε αυτό! Δεν ξέρω γιατί, αλλά

ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια μου και καθώς κατέβαινε νωχελικά προς τα κάτω, άγγιξε τα μάγουλά μου κι αυτά ρόδισαν. Πρέπει να έγινε το ίδιο και με εκείνη, γιατί με άφησε απότομα και έστριψε ελαφρώς αριστερά. Έπειτα, σαν να μην είχε γίνει ποτέ αυτό, σήκωσε το μικρό της δαχτυλάκι, έτσι όπως χαιρετούσαν και οι Ααχενέζοι. Της ανταπόδωσα το χαιρετισμό και κίνησα να φύγω,

αλλά εκείνη με κράτησε από το χέρι και μου είπε με όση ζεστασιά θα διέθετε μια μαμά για το παιδί της :

- Κωνσταντίνα, σε παρακαλώ, πρόσεχε της φιλίες σου εκεί στο σχολείο. Άκουσα ότι συμβαίνουν παράξενα πράγματα.

Στην αρχή μην ξέροντας πώς να αντιδράσω, έμεινα καρφωμένη να την κοιτάζω με το θεληματικό μου βλέμμα, όπως μου έλεγε κι ο χειρ- Χάινερ. Αφού όμως πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, έκανα μια χειρονομία, που παλιότερα θα σκεφτόμουν πολλές φορές πριν την κάνω. Την αγκάλιασα. Το ίδιο έκανε κι αυτή. Μείναμε έτσι για πολλή ώρα η μία δεμένη πάνω στην άλλη, μέχρι που με άφησε και μου είπε ότι πρέπει να βιαστώ για να προλάβω την πρώτη ώρα. Την υπάκουσα χωρίς αντιρρήσεις.

Έστριψα βιαστικά τη γωνία. Ομολογώ πως στην αρχή ακολούθησα το δρόμο για το σχολείο. Για μια στιγμή είχα ξεχάσει εντελώς τον Λουμίνη και το σχέδιο. Τώρα που το σκεφτόμουν ξανά μου φαινόταν πολύ παράτολμο.

«Μα τι έχω πάθει;», αναρωτήθηκα. «Δε θέλω να πάω στη Γερμανία; Αυτό δεν ήταν που ποθούσα πάντα να κάνω; Κι έπειτα, τι έπαθε σήμερα η Φάρμουρ και έκανε έτσι; Λες να κατάλαβε τίποτα; Μήπως της μίλησε κανένας για τα μπλε χάπια ή λες να 'γινε τίποτα στο σχολείο;»

Το μυαλό μου πήγαινε να σπάσει! Με έπιασε ξαφνικά αυτό το συναίσθημα, ότι δεν ήταν καλό που θα έκανα κοπάνα. Παράξενο! Ποτέ πριν δεν είχα τέτοιο πρόβλημα! Και ο Λουμίνης; Αυτόν

εννοούσε η Φάρμουρ, όταν μου είπε να προσέχω; Α, όχι! Ο Λουμίνης μου δίνει τα μπλε χαπάκια και αυτά μου κάνουν τόσο καλό. Τα χρειάζομαι!

Το συναίσθημα της αβεβαιότητας αρχίζει να θεριεύει μέσα μου. Είχα να το νιώσω εδώ και πολύ καιρό. Ένα δυνατό συναίσθημα που με κρατάει πίσω, ένας ψίθυρος που μου λέει να σταματήσω, μια φωτιά μέσα στο κρύο που με προσκαλεί να κάτσω κοντά της και να ευφρανθώ από την ζεστασιά της.

Κοιτάζω γύρω μου. Πολλά βλέμματα είναι στραμμένα προς τα εμένα... Συνειδητοποιώ πως τρέμω σύγκορμη και πως είμαι ξαπλωμένη κάτω. Ένας καλοσυνάτος άντρας με κρατάει και μου χαμογελάει.

- Είσαι καλά; με ρωτάει.

Ένα ψέμα ετοιμάζεται να ξεπηδήσει από το στόμα μου αλλά κάτι το κρατάει κολλημένο. Κοντεύω να πνιγώ. Μα τι έχω πάθει επιτέλους!

- Μπορείς να μιλήσεις; ξαναμιλάει ο άντρας, χωρίς όμως να θέλει να με πιέσει.

Ανίκανη να του απαντήσω του χαμογελάω κουρασμένα. Προσπαθώ να σηκωθώ ,όμως παραπατάω και πέφτω. Εκείνος ,αν και αιφνιδιασμένος ,προλαβαίνει να με κρατήσει.

- Θα καλέσω ασθενοφόρο, μου λέει με αποφασιστικότητα.

Προσπαθώ να αρνηθώ με αποτέλεσμα να πνιγώ ξανά.

« Άσε τον άνθρωπο να σε περιποιηθεί», λέει η φωνή μέσα μου που τώρα έχει φουντώσει και κυριαρχεί σε όλη μου την ύπαρξη, λες και με κρατάει ξαπλωμένη, επειδή δεν ήθελε να πάω στη Γερμανία. Ή μήπως επειδή δεν ήθελε να είμαι με τον Λουμίνη;

- Δε χρειάζεται ασθενοφόρο, αναλαμβάνω εγώ τώρα, ακούω τον Λουμίνη να λέει δίπλα μου.

Ο άντρας τον κοιτάει καχύποπτα. Πρώτα τα απεριποίητα μαλλιά του και μετά το πρόσωπό του, που είναι μια βδομάδα αζύριστο . Έπειτα, κοιτά εμένα που του χαμογελώ, εννοώντας ότι θα είμαι «εντάξει». Με αφήνει στα χέρια του και αυτός με βοηθάει να κάτσω σε ένα παγκάκι. Φαίνεται πως κατέρρευσα λίγο πριν φτάσω στην πλατεία του Αγ. Γεωργίου, λίγο πριν φτάσω στον Λουμίνη.

Εκείνος με έβγαλε από την ονειροπόληση πιάνοντάς με δυνατά από το χέρι.

- Εξαιτίας σου μπορεί να μην προλάβουμε να φτάσουμε στη Γερμανία και αν δεν τα καταφέρουμε, την έχω πολύ άσχημα! Εσύ φταις! Γιατί άργησες τόσο;

Πρώτη φορά μου μιλούσε έτσι! Τώρα που ήμουν μαζί του ένα ακόμα συναίσθημα είχε έρθει. Εκείνο που με παρακίνησε να κόψω τα μαλλιά μου, να πάρω το πρώτο μου μπλε χάπι, να κάνω την πρώτη μου κοπάνα και όλο και μεγάλωνε, μεγάλωνε , μεγάλωνε!

Το χέρι του Λουμίνη έπεσε με δύναμη πάνω μου .

- Με ακούς που σου μιλάω;

- Άλλαξες, μπόρεσα μόνο να του πω πληγωμένη .

- Θα φύγουμε ποτέ; με ρώτησε σα να μην είχε καν προσέξει ότι είχα μιλήσει. Σηκώθηκα και τον ακολούθησα.

- Κωνσταντίνα , γιατί ντεν είσαι στο σχολείο; ακούστηκε πίσω μου μια φωνή.

Δεν είναι δυνατόν! Αυτή η τόσο γνώριμη φωνήσαν να με ξύπνησε από ένα βαθύ λήθαργο! Ο θυμός, η απελπισία, η μοναξιά που όλον αυτόν τον χρόνο πάγωναν την καρδιά μου άρχισαν να μικραίνουν,να γίνονται μικρά σαν κουκίδες, να εξαφανίζονται... **Αγάπη, Θάρρος και ζεστασιά** με

κυρίευσαν και τα μάγουλα μου έγιναν κατακόκκινα! Θεέ μου! Δε χρειάζομαι χαπάκια, αν έχω αυτά τα τρία να μου κρατάνε συντροφιά...

-Κωνσταντίνα, γιατί δεν είσαι στο σχολείο; ακούστηκε πίσω μου μια δεύτερη φωνή, αλλιώτικη, ελληνική.

Σταμάτησα να περπατάω κι άφησα το Λουμίνη, ο οποίος δε μου έδωσε σημασία κι έφυγε.

«Άστον να φύγει! Ποιος τον χρειάζεται;», είπαν μέσα μου οι φωνές, οι τρεις καινούριοι μου φίλοι.

Γεμάτη δύναμη γύρισα βιαστικά να δω τα πρόσωπα που με έσυραν έξω από την κατάθλιψη και τις αράχνες που με κυρίευαν όλο αυτόν τον καιρό. Τους κοίταξα χαρούμενη και τραγουδιστά τους μίλησα.

- Καλημέρα, χερ Χάινερ! Καλημέρα, κύριε Μπένο!

Εκείνοι χαμογελαστοί με χαιρέτησαν. Έμοιαζαν κι δύο σαν άγγελοι...

3. Ποια σκηνή του βιβλίου σας εντυπωσίασε περισσότερο και γιατί;

Απ' το βιβλίο με εντυπωσίασαν πολλές σκηνές που στην ουσία συνοψίζονται σε μία. Είναι όλες οι προσπάθειες του κύριου Μπένου να κάνει την Κωνσταντίνα να ανοιχτεί και να του μιλήσει, ώστε να καταλάβει το πρόβλημα της και να την βοηθήσει. Σε αυτές τις σκηνές η Άλκη Ζέη καταφέρνει να προκαλέσει στον αναγνώστη το συναίσθημα του θυμού και της αγωνίας για την πρωταγωνίστρια και να μεγαλώσει το ενδιαφέρον του για το βιβλίο.

Για παράδειγμα, σε μια συγκεκριμένη σκηνή ο κύριος Μπένος ζητάει απ'την Κωνσταντίνα να τον περιμένει στην αίθουσα των καθηγητών, μόλις χτυπήσει το κουδούνι κι αυτή φεύγει. Τότε είναι που ο αναγνώστης πάει να σκάσει! Μάλλον επειδή για αυτόν είναι εύκολο να καταλάβει τι είναι σωστό και τι λάθος, καθώς βλέπει τα γεγονότα από μια διαφορετική «οπτική γωνία». Έτσι, όταν η κεντρική ηρωίδα κάνει το ένα λάθος μετά το άλλο, με αποκορύφωμα να αρνείται τη βοήθεια ενός έμπειρου ανθρώπου, που θέλει το καλό της, ο αναγνώστης δε μπορεί να συγκρατηθεί άλλο... Για να καταφέρει η συγγραφέας να μας φέρει σε τέτοιο σημείο, θα πει ότι είναι πολύ καλή.

4. Εσείς τι θα κάνατε στη θέση της Κωνσταντίνας;

Αν βρισκόμουν στη δύσκολη θέση της Κωνσταντίνας , θα αναδιοργάνωνα τη «στρατηγική» μου και αντί να μένω κλεισμένος στον εαυτό μου θα γινόμουν πιο κοινωνικός. Θα ξέκοβα , βέβαια , από τον Λουμίνη που ήταν εντελώς κακή επιρροή και δεν είχε κανένα καλό να μου προσφέρει παρά τα χαπάκια του, που μου έκαναν κακό.Εκτός αυτού ,όταν τέλειωνε η επίδρασή τους, με έβγαζαν εκτός μάχης αναγκάζοντας με να σέρνομαι αντί να περπατάω.

Προφανώς, θαμίλαγα στον κύριο Μπένο και θα ζήταγα κατανόηση και συγχώρεση έχοντας ως επιχείρημα ότι περνάω μια δύσκολη φάση τώρα που οι γονείς μου χώρισαν και είμαι μακριά τους. Κάτω από τις συμβουλές του και με τη βοήθεια ενός ειδικού -φυσικά- θα μπορούσα να ξεπεράσω την κατάθλιψη που με στοιχειωνε για ένα ολόκληρο χρόνο . Θα έκανα καινούργιους φίλους και θα χαιρόμουν το υπόλοιπο της χρονιάς μακριά από τα ναρκωτικά και τις ουσίες.

Όσον αφορά τη Φάρμουρ, θα της φερόμουν καλά θα έπεφτα γονατιστός στα πόδια της να με συγχωρέσει που έδινα τα γραμματόσημα της σε έναν ανόητο για να αγοράσει ναρκωτικά. Επίσης, θα μάθαινα και κάτι από όλα αυτά που συμβούλευε τόσο καιρό - τα οποία πραγματικά μου φάνηκαν πολύ ενδιαφέροντα. Ποιος ξέρει; Ίσως να έβρισκα κι ένα καινούργιο χόμπι! Γενικώς,θα ήμουν πιο ευγενικό - ειδικά με τις τρεις Ασπασίες- θα διάβαζα περισσότερο και θα γινόμουν υπόδειγμα για τους συμμαθητές μου. Όταν ,λοιπόν, πήγαινα με το καλό στη Γερμανία ,θα ήμουν περήφανος για τα κατορθώματά μου και θα είχα πολλές ιστορίες να λέω σε φίλους και γνωστούς. Με λίγα λόγια θα περνούσα καλά!!!

5.Να παρουσιάσετε τη γιαγιά της Κωνσταντίνας και να χαρακτηρίσετε τη σχέση της με την εγγονή της.

Θα μπορούσα να παρομοιάσω τη γιαγιά της Κωνσταντίνας με μια από εκείνες της ηρωίδες της Κατοχής που έκαναν τα πάντα για να βοηθήσουν τους αντάρτες και να προκαλέσουν βλάβες στους Γερμανούς. Εξήντα χρόνια μετά καλείται από το παιδί της, για να αντιμετωπίσει κάτι που μπορεί να είναι χειρότερο και από τον πόλεμο με Γερμανούς: την ΕΓΓΟΝΗ της! Με την βοήθεια τριών ακόμα γυναικών ,που ήταν φίλες της από την Κατοχή, προσπαθεί να επιβλέψει ένα κορίτσι το οποίο σύμφωνα με αυτή: «Είναι εντελώς ανυπάκουο, κακομαθημένο και αυθάδες».

Η σχέση της Φάρμουρ με την Κωνσταντίνα είναι πραγματικά περίπλοκη. Στην αρχή του βιβλίου βλέπουμε ότι η γιαγιά απορρίπτει σχεδόν την εγγονή μη θέλοντας να πάρει το όνομα της,επειδή πιστεύει πως το παιδί - λειψανάκι θα πεθάνει. Επιπλέον, όταν η Κωνσταντίνα είναι άρρωστη ,η Φάρμουρ αγανακτεί, γιατί πρέπει να την προσέχει. Φυσικά, το μόνο που κάνει είναι να της ρίχνει πού και πού μερικές κλεφτές ματιές ή να της δίνει κάποιο φάρμακο , χωρίς να της παίζει μαζί της επιτραπέζια παιχνίδια ή να της λέει κάποια καλή κουβέντα, για να της τονώσει το ηθικό. Από αυτές της τις ενέργειες μπορούμε να διακρίνουμε γιατί η Κωνσταντίνα δείχνει αδιαφορία , δεν σέβεται και δεν συμπαθεί τόσο τη γιαγιά της. Όλα αυτά όμως αλλάζουν στο τέλος , όταν η Φάρμουρ αντιλαμβάνεται την εμπλοκή της εγγονής της στον «κόσμο» των ναρκωτικών. Τότε , ενωμένες πια ξεκινάνε μια καινούργια αρχή όπου θα σέβεται και θα συμπαραστέκεται η μία στην άλλη. Γι ' αυτό , άλλωστε, η συγγραφέας τελειώνει το βιβλίο της με τις δύο γυναίκες να πιάνονται χέρι - χέρι, για να πάρουν κουράγιο όταν πρόκειται να διαβούν την πόρτα της ψυχιάτρου...